

JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂTĂ

**Mai
2016**

Editori:

Alina PREDA
Mihai LUNGU
Cristina ANGHEL
Daria STEMATE

Secretar de redacție:
Tony DRĂGUȘ

SUMAR:

1. [Daria STEMATE – M-a luat cu amețea](#)
2. [Laura Andreea STOICA – A fi creștin](#)
3. [Sabyn Alexandru RUSU – 7,4 miliarde \(de mistere\)](#)
4. [Roxana Florentina CLOPOTARU – Scena vieții](#)
5. [Cristina ANGHEL – Un pahar cu vin](#)
6. [Mihai Robert LUNGU – Un poem](#)
7. [Larisa Ioana MILEA – Amalgam de gânduri](#)

8. [Daria GrațIELA ORBOIU – Două tablouri înrămate](#)
9. [Ionela Cristina MILITARU – Promisiune](#)
10. [Alexandra NEAGU – Primăvara, o reîncarnare verde](#)

Daria STEMATE – M-a luat cu amețeală

Mă omoară somnul. Sunt moale-moale ca o cârpă, dar mai folositoare decât una... așa îmi place să cred. Ochii mi se închid, iar eu încerc să-i conving să nu; dar nici măcar nu mai știu dacă-i vreau cu adevărat deschiși. Pentru moment, sunt o incapabilă fără poveste... scuzați: vreau să spun că eu am o poveste în spate, dar nu mai pot scrie una acum pentru voi, că mi-a luat-o creierul în adormire... își bate joc de mine, se pare.

Eh... nu e vina mea – mă împac cu asta, să știți. Treaba mea e să stau trează până obolesc și asta fac: treaba mea ca om adică. Ca fată, în special, îmi este îngăduit să mă epuizez mai repede, că ni se spune sexul slab: mulțumim Domnului pentru viziunea asta, că ni se înțelege dormitul în plus... Oricum, am aflat că odată ce ai devenit mamă ți se anulează dreptul ăsta. Cică nu mai ești fată după ce te măriți: așa au spus – ești femeie... (pentru ai de-acolo care nu știu, „femeia” e un fel de sex neutru care trebuie să preia atât atribuțiile feminine, cât și pe cele masculine... mă rog, într-o oarecare limită impusă de creație. Mă înțelegeți...).

Eu nu vreau să fiu femeie încă pentru că sunt prea obosită... maică-mea zice că oboseala nu e o opțiune atunci când e treabă de făcut: e moldoveancă. Se autosetează pe modul „termină tot ce nu e la locul lui”; apoi pe „gătește, chiar dacă nu mai poți sta în picioare”... Butonul ăsta de autosetare îl primești odată cu schimbarea statutului. Fetele n-au dintr-ăsta... Eu nu am: da’ nici nu vreau în mod deosebit. Am citit că-l primești de la un bărbat, iar la mine ăștia nu prea dau târcoale că-s urâtă: atât de simplu. Bine, am mai văzut și femei urâte, dar pun pariu că erau bune la suflet – eu nu sunt... Așa că adio buton de autosetare!

Nu mai știu care deștept a spus că interiorul se vede în exterior: ohoo! Pe mine mă vezi din start, că-s brunetă și mă holbez la oameni... Ei nu apreciază asta, dar e bine pentru mine. Ascultați aici: nebunia e libertate deplină. În nebunie nu există niciun buton de autosetare, ci ești ce vrei, când vrei și cum vrei!

Uneori îmi doresc să fiu nebună și sunt conștientă cum ți se pare asta. Dar inspirată fiind de maică-mea, am decis că vreau să-mi pierd mințile, doar ca să fiu femeie ori de câte ori vreau! Eu sper măcar la jumătate din ceea ce înseamnă asta... Pentru că am văzut eu: femeia presupune a fi o persoană de o mie de ori mai bună decât tu normal poți fi.

DARIA STEMATE e o fată frumoasă și delicată, stă în prima bancă, e în clasa a XII-a, la CARABELLA și i-a apărut deja prima carte...

Laura Andreea STOICA – A fi creștin

A fi creștin nu înseamnă să nu gândești, să nu îți pui întrebări despre ce și cum crezi. A fi creștin nu înseamnă să te faci cât mai mic în societate, de teamă să nu ți se ceară părerea asupra subiectelor despre care tu ai o viziune separată de restul lumii. A fi creștin nu înseamnă să fi ortodox, catolic, protestant...căci creștin e cel ce trăiește pentru a iubi, nu cel care doar aderă la o religie.

A fi creștin înseamnă să încerci să le oferi celorlalți o surpriză în fiecare zi...e efectul de „gură-cască”, nu de „gură-cască”. Ești elementul antiteză: în loc să urăști-iubești, în loc să judeci-înțelegi, în loc să minți-spui adevărul, în loc să acuzi-ierți și puneți voi un foarte lung etc.

A fi creștin nu înseamnă că ție îți e interzis să faci asta sau cealaltă. Că tu nu ai voie... A fi creștin înseamnă să realizezi că cineva te iubește în cel mai perfect mod, încât a murit ca tu să trăiești veșnic. Și ceea ce alții numesc ” tu nu ai voie să faci” eu numesc „nu îmi doresc să fac”. Pot spune că în Hristos există cea mai tare formă de democrație!! Ești liber să faci tot ce îți dorești, dar în momentul în care realizezi că viața e mai mult decât distracție efemeră și stimulare de simțuri, vei fi tu cel care se va concentra pe altfel de dorințe.

A fi creștin într-o lume din ce în ce mai laică, pot spune că pentru mine, e cea mai mare mândrie!

LAURA ANDREEA STOICA este o domnișoară de CARABELLA (clasa a XII-a), energică, hotărâtă și totuși visătoare...

Sabyn Alexandru RUSU – 7,4 miliarde (de mistere)

„Nu trebuie să te iei după tot ce spune ea; fetele nu zic mereu ceea ce cred cu adevărat, ele pretind că sunt niște mistere și așteaptă să fie rezolvate.”

Într-adevăr, printre marile mistere ale lumii se află și fetele, undeva, poate, prin top 3, după mitul extraterestrilor și „ce se întâmplă după ce murim?” Nu sunt un mare detectiv, dar se observă din avion faptul că fetele sunt complicate, însă ele reprezintă acel gen de mister pe care încerci să-l rezolvi iar și iar, însă tot nu-ți iese. Pur și simplu, când crezi că ai aflat totul despre fete, parcă se actualizează toate simultan și tu, nefiind așa de performant ca ele, încerci să faci un update. Dar, ca la iPhone, cu cât faci mai multe update-uri, cu atât mergi mai prost.

Să lăsăm pentru un timp fetele și să vorbim despre un alt mister. Unul care face parte din categoria „fiecare îi dă de cap în felul lui”: misterul existenței. Sau, mai pe scurt, M.E.- care nu se putea traduce mai bine din engleză, pentru că eu (sau „pe mine”, mă rog...) sunt cel mai mare mister pentru propria persoană. Practic, atunci când mă gândesc la mine, mă gândesc la cum s-a format Universul, cum de a trecut timpul atât de repede și cum de eu mă aflu azi aici. Sincer, nu știu cum, nici de ce. Și nu cred că voi afla prea curând. Se prea poate să fi fost o stea care a umblat de capul ei prin Univers până a găsit planeta asta, Pământ, Terra, cum vreți să îi spuneți. Iar această stea a decis să cadă și bum!, m-am născut eu. Aceasta este varianta neoficială.

Varianta oficială este aceea legată de reproducere și pe care, probabil, o știm cu toții. Dar e mai importantă cea neoficială pentru că, practic, tu decizi cum crezi că te-ai născut. Dar întrebarea rămâne „de ce?” Aici, acum etc. Presupun că am un motiv întemeiat pentru a exista, altfel nu aş avea ce să caut în locul ăsta, nu? Pe lângă misterul acesta mai sunt și altele, fiecare de o anumită importanță, diferită de la unul la altul. Spre exemplu, cum se face că suntem în anul 2016 și încă nu s-a descoperit teleportarea? Simplu. Poate s-a descoperit, dar oamenii de știință nu vor ca noi, cei deocamdată obișnuiți, să aflăm.

Dacă am ști singuri să ne teleportăm unde și când vrem, s-ar alege praful de companiile de transport, mai ales de cele aeriene. De ce am vrea să facem 12 ore până în Statele Unite în loc să facem 2 secunde? Poate pentru pozele acelea extraordinare cu norii și cu apusul de soare pe care să le punem după, pe Instagram sau pe Facebook, nu pentru a primi like-uri (în niciun caz, Doamne ferește!), ci pentru a vedea și alții ce minunății vedem noi.

Acum, destul cu rețelele de socializare, să continuăm să vorbim de avioane. Stăteam într-o zi senină la mine în clasă și mă uitam pe cer; tocmai ce trecea pe acolo un avion. Nu erau foarte mulți nori, iar soarele strălucea. Și m-am gândit cât de mic sunt. Mi-am închipuit că mă aflu în acel avion și că privesc în jos pe geam. Și mi-am dat seama că nu m-aș vedea. De ce eu văd avionul, dar el nu mă vede pe mine? Poate pentru că, acolo sus, el și norii sunt singuri. Iar aici, jos, se află o grămadă de alte lucruri în afara mea.

Totul ține de perspectivă. Ca în iubire, se întâmplă ca unul să iubească mai mult decât celălalt. Însă, și unul și altul vor crede, sau vor spera, că împart aceeași cantitate de pasiune. Ei bine, eu de ce știu că avionul nu mă vede absolut deloc, în timp ce eu îl văd pe el destul de bine? De fapt, eu îl văd pe el în esență. Asta-i toată chestia. El nu mă vede pe mine în esență și asta nu este din cauza faptului că el nu are ochi. Chiar și dacă nu ar fi un avion, ci orice altceva, tot nu m-ar vedea. De ce? Nu suntem mai mult decât niște corpuri vii care se mișcă de colo-colo pentru o perioadă nedeterminată de timp. Dar noi nu ne vedem așa. Noi ne vedem niște ființe raționale, capabile să iubească. Și eu mă văd așa. Tot așa îi văd și pe ceilalți, în mod normal. În schimb, uneori mi se deschide și ochiul minții, iar atunci văd ceea ce suntem cu adevărat: niște simple mistere.

SABYN ALEXANDRU RUSU e în clasa a IX-a, e un tânăr romantic și visător și este prietenul nostru, junior la „Cultura de sâmbătă” ...

Roxana Florentina CLOPOTARU – Scena vieții

Viața asta... nici nu știi cum s-o iei, câteodată parcă ar fi un bibelou de porțelan pe care trebuie să îl ștergi de praf o dată la nu știu câte zile. Nu poți să o lași așa pentru că tot o dată la nu știu câte zile vrea să fie artistă. Viața mea a debutat acum ceva timp, tocmai de aceea îmi permit să pălăvrăgesc un pic despre scena vieții. Nu știu dacă e greu sau nu să vă dați seama despre ce vorbesc, dar vă lămuresc în rândurile următoare...mai exact, este vorba despre emoții, destine, clipe, minute, ore, zile, nopți, glasuri ce se scurg peste noi. Însă cel mai important e să le creăm noi cursul prin care să curgă, la ce oră vrem, numai să fim atenți să fie totuși devreme...

Destul cu filosofia, să trecem și la lucruri mai exacte! Tot omul își dorește să aibă o viață “Wow”, însă nu tot omul conștientizează și că trebuie să facă ceva pentru asta. La început e bine să visezi, poate fi o primă etapă prin care poți să vezi lucrurile așa cum vrei tu, după care poți ușor-ușor să începi să îți pui amprenta pe lume. E nevoie de o minte odihnită și de

creativitate, că probleme în societate cărora să le găsești rezolvarea sunt destule, măcar de-ai avea loc de politicienii ăștia. Așa începe drumul către scena vieții, cu aspirații, cu probleme, cu rezolvări de probleme, până când ajungi în back stage și atunci chiar trebuie să dai tot ce-i mai bun din tine. Nu folosesc doar ca pe o expresie cuvântul scenă, ca să fac viața să pară mai interesantă, pentru că oricum e interesantă. Eu mi-am ales deja scena, am trecut și de perioada de visat, acum sunt la practică. Încerc în fiecare zi să îmi fac viața “mai mare”. Și nu mă refer la durată, ci la diversitate. Fiecare zi trebuie să fie altfel decât cealaltă, de preferat mai frumoasă.

Tot vorbesc despre scenă și cred că ar fi cazul să vă spun că este locul în care îmi petrec cel mai mult timp, locul în care mă simt bine. Așa mi-am ales eu și așa am fost îndrumată de către oameni dragi pe drumul artei. Ador să cânt, să pictez, să scriu poezie, să scriu proză, să joc teatru și să fiu un om bun, e și asta o artă, nu? Toate aceste lucruri m-au ajutat să îmi construiesc propria scenă și pot să spun că viața mea se simte minunat. Aleargă dintr-un cântec în altul, schimbă voci de personaje, se joacă printre sutele de caractere umane greu de potolit atunci când n-au ce face, și tot așa...Ce dacă nu mă plac toți oamenii, ce dacă e vânt în loc să fie cald sau ce dacă am pierdut verdele la semafor? Le prind eu altădată, dar măcar știu că scena mea e stabilă și oricând gata de un spectacol fie el și în aer liber. Până data viitoare încearcă să faci o schiță pentru scena ta și visează, e primul pas...

ROXANA FLORENTINA CLOPOTARU este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Cristina ANGHEL – Un pahar cu vin

Imaginați-vă un pahar de sticlă în care turnați vin. Nu îl umpleți decât pe jumătate. Ce vedeți? Sunt sigură că toți o să spuneți „vinul pe care l-am turnat” și nimeni nu se gândește la aerul care plutește deasupra lichidului, umplând jumătatea superioară a paharului. Așadar, de ce în viață tindem să observăm doar jumătatea goală și nu pe cea plină a „paharelor”? Trăim într-o lume scaldată în grijile materiale, cu o viziune mult prea concentrată pe aparențe și suntem gata oricând să atacăm un comportament, o idee, fără a lua în considerare aspectele pozitive. Și e greșit. La ce bun să criticăm fiecare mișcare din jurul nostru, dacă suntem incapabili de a găsi scopul ei folositor? Cu siguranță nu ne ajută cu nimic. Si pentru că această critică nu ne ajută cu nimic (doar la scăderea respectului pentru ceilalți, în consecință, la creșterea egoismului), înseamnă că trebuie să fie exclusă din viețile noastre. Pentru că așa cum nu luăm în seamă aerul din pahar, așa e mai bine să ne abatem atenția de la toate aspectele negative ale lucrurilor.

Fiecare obiect, acțiune, inițiativă, comportament are o rădăcina bună, pozitivă, și trebuie să fim conștienți de ea, înainte de a începe să judecăm ceva. Mai bine nu mai judecăm, pentru că și noi vom fi judecați la rândul nostru. Privind întotdeauna vinul din pahar, vom observa „plinul” din viața noastră și vom putea să ne bucurăm mai mult de el. Ceea ce vreau să vă spun este că trebuie să ne conturăm viața în jurul bunătății din lumea ce ne înconjoară și să ne umplem mințile cu optimism, să fim convinși că ceea ce ne propunem să facem se va îndeplini cu succes și să spălăm gândurile noastre de ideea „ce s-ar întâmpla în cazul nereușitei”. Poate vă întrebați cum am ajuns de la critică la grija planurilor pentru viitor. De fapt, am ajuns de la o viață în interiorul pereților invidiei și supărărilor la o viață în afara acestora, cu posibilitatea de a parcurge drumuri libere. Totul depinde de gândire. Ulterior, de voință și acțiuni. Și cum ne putem numi noi „oameni” dacă nu aspirăm la o lume mai bună? Lumea aceasta despre care vorbesc este ușor de atins; are un singur secret: să fim noi înșine mai buni. Oricât de mult ați crede că ce spun eu e imposibil, vreau să vă mărturisesc că posibilitatea realizării unui astfel de viitor stă în gândirea pozitivă. Am învățat și eu la rândul meu de la Jeff Keller că „atitudinea este totul”.

Nu uitați, paharul este totdeauna plin. Trebuie doar să avem puterea de a preschimba imaginea vinului în prezentul vieții noastre.

Mihai Robert LUNGU – Un poem

Locul care naște mizantropi

În sânul metropolei

Unde eu m-am născut

Mă simt înstrăinat ei

Încă de la bun început

În nouri negri de fum

Îmi plimb plămâni confuz,

Și-n griul cer nocturn,
Sunt amețit, mă simt obtuz.

Cum am dat noi la schimb
Verdele plin de viață,
Pe acest cenușiu, zâmbind
Îmi este tare greață...

MIHAI ROBERT LUNGU e un „lungan” de CARABELLA, elev în clasa a XII-a...

Larisa Ioana MILEA – Amalgam de gânduri

Condamnăm sisteme. Ce poate fi mai ușor decât să dai vina pe un proces, în loc să-I lași pe cei care controlează procesul să-și recunoască greșeala și să repare sau chiar să se lase ajutați în scopul nobil de a remedia unele produse? Fenomenul cauză-efect se aplică în orice circumstanțe. Orice acțiune are în mod automat și incontestabil, un răspuns, respectiv o reacțiune sau consecință. În România secolului nostru, în jumătate plus unu dintre cazuri, ele pot fi dezastruoase, dar nu-i bai, prin vene ne curge sânge daco-roman, deci e musai să mergem înainte, căci de... înapoi am mai fost și clar nu ne-a plăcut acolo (dacă ne-ar fi plăcut am fi renunțat la idea revoluției).

Societatea contemporană, rezultatul a secole de cercetare, cunoaștere și evoluție a individului angrenat în diverse stări și situații mai mult sau mai puțin problematice, este deopotrivă un motiv de mândrie, dar în aceeași măsură și un subiect pe marginea căruia să ne plângem constant și să ne compătimim în masă. Nemulțumire cât cuprinde și deficit constant de moralitate... Atât de evident. Atât de dezamăgitor. Mai rămâne doar speranța sau cel puțin fărâme din ea. După două milenii în care omul a știut să stingă frumusețea manifestărilor lui artistice și culturale cu câte un război ori civil, ori regional, ori mondial am ajuns aici. Am

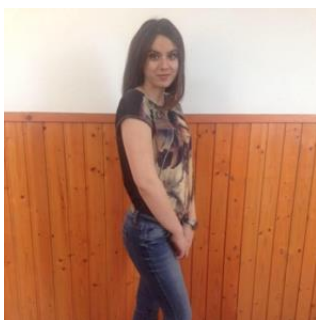
distrus mai mult decât am construit. Am uitat că planeta ne-a oferit tot ce a avut mai bun și nu a pretins nimic în schimb. Cel puțin nu în mod oficial, că și-a cerut tributul, acest fapt este mai greu de înțeles sau explicat, trebuie într-o oarecare măsură luat ca atare (uneori aprofundarea duce la confuzie excesivă). Am ales să ascultăm și să rememorăm sacrificiile făcute, dar să nu lăsăm adevăratul mesaj să ajungă la noi. Cotele la care indiferența a ajuns sunt aproape maxime și chiar dacă adevărul ne-ar putea răni orgoliul, trebuie să recunoaștem că egoismul e parte din natura umană, fie că vrem sau că nu. Negarea nu ne lasă să mediem conflictul interior. Autocunoașterea nu se sfârșește doar la inventarierea abilităților și competențelor noastre. În realitate, ea nu se sfârșește niciodată. Continuă constant datorită schimbărilor ce se produc inevitabil. Ideal ar fi să reușim să o facem cât mai completă. Însă, acest lucru nu este posibil mai ales când nu dorim să conturăm și latura negativă a noastră, când refuzăm vehement să dăm nume „demonilor” noștri.

Totul pornește din interiorul nostru. Suntem promotori ai dezvoltării pe toate planurile. Creatori, inventatori, susținători, luptători. Doar prin noi se pot realiza toate cele câte vor mai fi. De-a lungul istoriei omenirea a tot beneficiat de momente de revitalizare, care private în clipa prezentă par a fi cruciale. Am fost salvați sau aruncați în ghearele nemiloasei morți (a depins foarte mult de cadrele politice, socio-economice, geografice, istorice). Puțini au fost cei care și-au scris soarta cu propriile mâini, și acelea mânăjite cu sânge, pătate cu noroi sau pline de vânătași.

Mă declar bulversată. Cu cât încerc să analizez starea actuală raportată la cea din negura trecutului cu atât mă simt mai mult ca o victimă a senzațiilor paradoxale. Uneori mă răzgândesc în privința cercetării, însă blestemul curiozității apasă greu. Nu vreau să trăiesc în neștiință. Sunt perfect conștientă că ar fi mult mai sănătos să aleg calea principiului: „Ce nu știu nu mă poate răni.”, dar mi-e imposibil. Am încercat și am eșuat lamentabil. Plus de asta am ajuns (prin magie neagră) la concluzia că îmi place să învăț cât mai multe despre toate rezultatele pe care umanitatea le-a înregistrat, iar unde plăcerea primează, restul aspectelor mai puțin fericite se fac scrum, praf și pulbere.

LARISA IOANA MILEA este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Daria GrațIELA ORBOIU – Două tablouri înramate

1. Mama... Primele litere învățate, cel mai important cuvânt. Cine cred eu că este mama? Un înger. Îngerul care ne veghează zilele, nopțile, cea care ne

ocrotește, iar în momentele bune sau rele, e mereu acolo. Ea este unica persoană care te iubește necondiționat, singura care rupe din sufletul ei să ofere tot. În schimb, ea ce poate să ceară? Doar dragoste, nimic mai mult. Întotdeauna dragostea îi va hrăni acel suflet nobil, acel suflet spart și lipit la loc de nenumărate ori, și totuși niciodată deteriorat. Are sufletul pur, cei mai sinceri ochi, fața blândă, zâmbetul cald, are mereu o vorbă bună pentru tine și mâinile ridate de muncă. Poate nu îi spun mereu ce simt, nici că este un model pentru mine, dar în adâncul sufletului ei știe mai bine ca oricine că e cel mai bun exemplu atunci când voi avea copii. La ușa inimii mele au bătut mulți, au intrat, dar numai mama a rămas acolo când mi-a fost mai greu. Acea frază: „Mamă, tu să nu fii rea, fii bună oricum, nu fii ca restul, fii tu!” de fiecare dată mă face să tremur. Tremur la gândul că într-o bună zi nu o să mai aibă cine să îmi spună să fiu eu, nu o să mai aibă cine să mă ajute să mă regăsesc, atunci când mă pierd. În fiecare zi am sentimentul că o viață întreagă nu îmi ajunge ca să îi pot mulțumi. Știu mai bine ca oricine că nu mereu apreciez, că nu realizez câte sacrificii a făcut, face și va mai face pentru mine, dar știu că în fiecare zi îi mulțumesc că e încă aici, lângă mine. Poate uit să o sun, să o întreb ce mai face, dar are o inimă atât de mare, încât se face că uită, că nimic nu s-a întâmplat. Îmi amintesc momentele în care mă lăsa să plâng pe umărul ei, dar nu spunea nimic, doar asculta, o vedeam și mi se ivea un zâmbet. Un simplu noapte bună și o poveste spusă la momentul potrivit m-a maturizat, m-a ridicat de jos, mă ajuta să nu mă pierd în lumea mea, dar mă lasă să cred că totul e posibil, exact așa cum voiam eu. Cu ea dansam pierdute-n timp, printre anii ce i-au desenat riduri pe fața mereu luminoasă. I-aș da puțin din viața mea, să rămână tânără veșnic, puțin din sufletul meu să rămână prietena mea. Acum a sosit clipa în care o voi ridica de jos, o voi ajuta, o voi ajuta să nu se piardă în propria-i lume. Ea întruchipează dragoste nesfârșită, căldură și zâmbet, bunătate și iertare. Iubirea ei este neprețuită, este ca un tablou ce merită să fie pus în ramă și expus publicului, toată lumea fiind fermecată de

2. De-a lungul timpului, bărbații au încercat să înțeleagă femeia. Să scrie cărți. Să caute misterul care stă în spatele sufletului unei femei. Din punctul meu de vedere, nimeni nu a reușit. Ei bine, în primul rând, femeile sunt orgolioase. Și chiar dacă ele refuză să adoarnă la pieptul altor oameni, trăiesc cu parfumul acestora. Ele vor să pară fericite, să zâmbească, simpla fericire să fie pe măsura frumuseții lor, să țină în preajma lor sufletele cu adevărat fericite. Orice femeie are o teamă: singurătatea, dar de cele mai multe ori sunt neputincioase în fața ei. Ele sunt cele care-i învață cel mai mult pe ceilalți. Pe unii cum să devină bărbați și pe alții cum să rămână copii obsedați de jucăria lor preferată. Femeile luptă, construiesc, oferă totul celuilalt, iar când totul se rezumă la un sfârșit, pleacă pentru totdeauna. Pentru o femeie e prea simplu un „iartă-mă!” și prea complicat să trăiască o agonie toată viața. Motivul pentru care ele nu se întorc e simplu: ele înțeleg că totul, absolut totul, se va repeta cu exactitate. O femeie se face iubită prin îndrăzneala de a căuta frumosul în orice, ea găsește totul diferit, ajută orice om să își scrie propria poveste, dar mai ales pentru faptul că nu crede într-o persoană, dar o face să creadă singură în ea. Toți se întorc în cel mai nepotrivit moment, atunci când trăiești deja cea mai potrivită dragoste. Să fii cu o femeie de-a lungul timpului nu înseamnă iubire. Iubirea pentru ea înseamnă să o ai alături zile și nopți întregi, să îi asculți vocea, să îi suportți capriciile, să îi cunoști fericirea și dorințele. Iubirea înseamnă să transformi anii petrecuți cu ea în ani frumoși, să o iubești, să o ceri în căsătorie în fiecare zi și să nu o lași să fie puternică, să fii tu cel puternic. Și cea mai importantă întrebare: de ce bărbații au nevoie de o femeie? Pentru că cele mai frumoase momente se petrec în doi, cele mai bune vinuri se beau în doi...Cele mai frumoase amintiri sunt în doi, iar după o perioadă realizezi că timpul de așteptare a meritat, atunci când părul cărunt al femeii iubite încă îți rămâne pe pernă, îți dai seama că ar mai merita secole de așteptare, că greutatea anilor v-au făcut mai puternici.

DARIA GRAȚIELA ORBOIU este elevă în clasa a XI-a F, la Colegiul Național „C. CARABELLA”, din Târgoviște...

Ionela Cristina MILITARU – Promisiune

Am greșit de multe ori. Eu ca prezent și noi ca istorie, eu cu o fapta și tu cu un trecut, dar nu am știut niciodată cu ce sau față de cine. Pur și simplu a apărut o pată neagră în cazierul meu spiritual pe care nu o pot șterge, poate voi reuși să îi estompez puțin conturul. Nu mi-a prezentat nimeni niciodată un set de reguli pe care ar trebui să le urmez pentru ca actul meu de a trăi să nu fie decât un instinct de supraviețuire. Mi s-a spus că e bine să respect persoanele din jurul meu, dar eu îmi pierd încrederea în ele atunci când nu mă mai vor în preajma lor, atunci când văd că prezența mea le afectează. Poate că e vina mea pentru că nu am cerut instrucțiuni atunci când am vrut să am un suflet pe care să îl implic, dar realitatea mi-a captat atenția. Am avut atât de multă încredere în ceea ce vedeam, încât nu mi-am mai permis să aud.

Pur și simplu trăiam o senzație de suficiență spirituală, pentru că mi-ai amăgit inima cu ochii. Nici bătăile ei nu le mai auzeam, chiar dacă uneori cânta un marș funebru și se pierdea printre note discordante. Eram mulțumită cu ideea de „oameni”, cu impresia pe care mi-o dădea conviețuirea cu ei. Îmi plăcea să fiu parte din tabloul lor până când totul a devenit arhiplin de culoarea mea. Sau ei au fost destul de curajoși și mi-au luat strălucirea. Atunci am realizat că am greșit și pur și simplu nu știam ce trebuie să repar, sau de unde să încep. Totul era o ruină, dar nu una pe care o întâlnești la muzeu, ci una în fața căreia îți acoperi ochii pentru că nu ești capabil să îți imaginezi starea ei inițială. Greșeala mea a fost să mă întreb cum mă simt, pentru că am observat că vocabularul meu limitat nu cuprindea starea aia. Putea fi dezamăgire, dar știam că nu am avut așteptări, doar am trăit. Tristețea nu definea în întregime sufletul meu deteriorat, iar confuzia nu intra în calcul, pentru că nu aveam niciun reper.

Am căutat un cuvânt care să implice tristețea și dezamăgirea față de sine, neîncrederea în instinct și în oameni, dorința de a repara o greșeală necunoscută. Nu am găsit nimic, pentru că eu nu căutam un lexem împodobit și fără fond, ci unul plat și plin de înțelesuri. Voiam să cred că totul va trece, că oamenii vor reveni în același decor, că decizia mea de a trăi în culori nu va deveni un eșec. Mă voiam pe mine înapoi, cea cu simțurile în stare de grație, nu un robot echilibrat. Simțeam nevoia de a avea un prieten care să mă facă să uit peisaje imperfecte populate de oameni netalentați, o persoană care să aibă voce. Voiam să mă trezească cineva cu un zgomot și să îmi spună că nu am voie să mă încred în oameni, pentru că ei sunt atrași de fabulos, nu de comun. Un om căruia să îi explic desenele avangardiste din sufletul meu pe

o melodie de-a lui Chopin. Cineva care să asculte nimicuri și să spună multe, să îmi spună că mă urăște cu zâmbetul pe buze, pentru că atunci aș fi simțit confuzia. Atunci i-aș fi ascultat faptele și i-aș fi dedicat o melodie. Ar fi înțeles-o, mereu înțelege... Asta am găsit în sufletul meu într-o seară. O poveste pe care mi-a spus-o cineva printre lacrimi, pe versurile unei melodii tulburătoare. Plângea. Chiar nu știam ce să îi zic. Voiam să îi spun că poate avea încredere în mine, că nu îl voi dezamăgi niciodată, dar nu îmi găseam cuvintele. Știam că nu va fi așa, pentru că nu poți să repari un om rănit. Poți să îl însoțești să îl faci să zâmbească, dar tot cu lacrimi va adormi. Nu îi întări respectul în rasă, ci doar într-o excepție a ei. Nu va înceta să facă greșeli care să îi remodeleze sufletul, dar voiam să știe că eu nu cred în greșeli.

Eu cred în momentul inoportun și în șansă. Dar am tăcut atunci și voi păstra tăcerea mereu. Vreau să mă vadă ca pe un prieten, nu să îi expun eu această *posibilitate*.

IONELA CRISTINA MILITARU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Alexandra NEAGU – Primăvara, o reîncarnare verde

Dulci pâlcuri de lumină. Adieri de soare. Cânt de păsări singuratice. Reincarnare din nimicul negru, reavăn, aspru. Primăvara – o viață repetată la nesfârșit; un veac de reînvieri izvorâte din nevoia de verde, de fragil, de proaspăt; un lung convoi de redescoperiri a frumosului colorat de Bine, de pensula nevăzută a unei naturi bune, care vrea un nou început, sădit în grădina infinită a Universului.

Primăvara este mai mult decât o nouă șansă la viață, reprezintă mai mult decât un substantiv comun, simplu, articulat hotărât enclitic. Primăvara se află în cerul brăzdat de licăriri aurite, în firicelele de iarbă, în stolurile de călători pribegi. Primăvara își duce cu grijă buchetul des de vise prăfuite, le împrăștie în zorii zilei, pe câmpuri, pe pervazuri de lemn viu, pe drumuri seci, lipsite de orizonturi. Cu ceasul său, minutare de sepale și secunde măsurate în rotunjimea corolei abia deschisă spre lumină, primăvara apare din veșnicia frigului, de după lunci albe, ceruri de oțel, ceruri străine de soare.

Primăvara e atunci când viața curge prin artere verzi, lemnoase, amestecându-se cu clorofila, sporind la contactul cu apa binefăcătoare. Primăvara e atunci când totul de află în starea de ludic a rădăcinilor, o copilărie a naturii, a micuților ghiociei inocenți și firavi, a firicelelor de iarbă proaspătă, a zâmbetului larg, creionat subtil pe cerul fără pată. Primăvara se simte în

mirosul colbului de pe poteca de munte, amestecat cu adierea delicată , desprinsă de la floricelele sănătoase ale unui liliac alb, un mic simbol, martor tăcut a unui șirag de ani.

Primăvara se află în oricare fărâcă de Univers, în oricare fragment al existenței, readus la prospețime, viață și sens. Primăvara este anotimpul-tren, de unde vin și pleacă zâmbete, flori, visuri, bătaii sacre ale unor inimi deșteptate de fluxul existenței; ea apare la ore fixate dinainte, uneori mai are și întârzieri, ca orice „Expres”al mediului cotidian, repetat iar și iar. Gara diferă de la o zonă la alta, de la un om la altul, de la o piatră la alta. Poate fi această primăvară plăcută, fiică curată, bogată în podoabe și slăvită între muritori, dar are uneori și o mască înnegrită de neajunsuri, de o apariție timpurie, de flori opace și visuri seci. Este ca un pictor din vechime, un pictor bătrân, meșter peste ani, cu tolba plină de picturi, creionate pe o pânză de nori, cu o singură pensulă, numită speranță, și cu multe sticlute colorate, ale iubirii, vieții, iertării, prieteniei, bucuriei, copilăriei. Ea își expune creația printre ramuri înmugurite, ca niște suporturi mobile, ce se leagănă în bătaia vântului. Muzeul de afară îi este casă și atelier timp de trei luni, iar oamenii, pietrele, iarba, râul, cu toții contemplă munca și dăruirea sa.

Ca o vioară cioplită în lemn sacru, de timp și noroc, primăvara, cu arcușu-i tocit între atâtea partituri prăfuite, își cântă încă imnul solemn care cheamă la viață, îndeamnă la frumos și curat. Anotimpul renașterii din nimicul rece, trist reprezintă o eliberare de povara unui lucru repetat la nesfârșit, readucând mereu ceva nou, mai colorat, mai firav, mai imaculat, printre oameni, câmpuri, păsări, pietre...

ALEXANDRA NEAGU este elevă în clasa a XI-a E, la Colegiul Național „Constantin Carabella”- Târgoviște...